

המוות ההולך לפנינו

פרק מרומן חדש

כל בוקר אני בודקת את זרי הפרחים באגרטלים,
 את הצמחים באדניות ובעציצים התלויים במרפסת,
 קוטמת עלים יבשים, ראשי פרחים שמרמזים על קמילה.
 הבית ממשיך לפרוח.
 לא יודעת אם אתה רואה, לא שואלת.
 אינך עוזב את מיטתך, שוכב בדממה,
 רק השמיכה מתרוממת כגל ושוקעת.
 הקול המונוטוני של הרדיו חותר
 תחת הדממה הגדולה.
 על הים הכחול של השמיכה משוך הוד כמו מעולם אחר.
 צלצול טלפון קורע את הדממה. משתתק ומצלצל שוב.
 מישהו מתעקש לדבר איתך.
 אתה מושך קלות בכתפך, מסרב.
 בתוך תוכך אתה כבר יודע, אנחנו יודעים,
 שההשפעה שלך על משהו או מישהו, ואפילו יהיה בשר מבשרך,
 היא זניחה, שהעולם מסתדר יפה מאד גם בלעדיך,
 ואם יש עיכוב בכיצוע גזר-הדין, הרי זה רק כדי להיטיב
 לשים עלינו את הגולל ולהמשיך במרוץ
 כאילו מעולם לא היינו.
 עיניך עצומות. מחשיב את עצמך למת
 מבלי שתשנה את תנוחתך או את הרגליך.
 על כוכב טרלפאמדור, אומר בילי גרים *בבית מטבחיים 5*,
 כאשר אדם מת הוא רק נראה מת, הוא עדיין חי מאד בעבר,
 כך שטפשי שאנשים יבכו עליו.
 אני לא בוכה.
 החיים הם רק זכרונות, הכרזת יום אחד, ובמרץ פרשת את שלך
 על שולחן הכתיבה, וחרשת אותם בעפרון מחודד היטב,

אל תוך ספר ועוד ספר (שיידחסו על המדפים העליונים בארון),
ובמתכוון שכחת את פיקורוס היווני, שהכריז כבר 300 שנה לפנה"ס,
שגם אלה שזוכרים - ימותו.

זה שנתיים שאתה מהלך
כשהמוות חי בתוכך. לפי רילקה,
כולנו נושאים אותו בתוכנו מיום לידתנו,
כמו פרי החובק את הגלעין. כשאנחנו קטנים,
הוא כותב *מישימותיו של מלטה לאודיס בריגה*,
הוא קטן, כשאנחנו מתבגרים הוא גדול. הנשים נושאות אותו ברחמן,
הגברים בחזם, וזה מעניק להם הוד מוזר וגאווה שקטה.
זה זמן מה שאני עומדת אל מול הספרייה המטפסת אל התקרה,
מעלעלת בספר אחר ספר, מחפשת חיזוקים במלים,
תרה אחרי הערות שנרשמו בשוליים במשך שנים,
וממתינה שהמלים יחזירו את החיים לחיים.
אך הן בשלהן, מבבללות בין מוות וחיים.
את המוות מטעינות בחיים משלו,
ואת החיים מטעימות במוות משלהם,
כשהן ממחישות אותו, מממשות, כמעט ממששות:
הנה הוא דופק בדלת. נכנס.
"בבקשה לשבת, כוס מים? תרגיש בבית."
אנחנו כמעט חברים.
ובכל זאת, אם הסוף ידוע מראש, תוהה רילקה,
מה מונע מאיתנו לשתות את כוס התרעלה?
מדוע אנחנו נשארים כאן וממשיכים
ללעוס את כשלונותינו, את מה שהחמצנו?

מן המדף העליון, אני שולפת את ספר ציוריו המאובק של ג'ימס אנסור,
בוחנת את הגולגולות והשלדים הצבעוניים שברא דמיונו הפרוע.
וכשיותר מאוחר אני יורדת לרחוב ההומה אדם בשעה זו
של חמש אחרי הצהריים, אני רואה
שלדים צבעוניים חוצים את הכביש, ממהרים לבנק, קונים פרחים,
ממתינים לאוטובוס, וקצרי רוח עוצרים מונית.
הם לא מפחידים אותי. גם לא מאיימים עלי.

אני קונה פרחים, חלב, ירקות ועוף למרק.
צועדת הביתה לאט, בוחנת בסקרנות את ענפי הסיגלון בכניסה.
נועלת את הדלת מאחורי.
מביטה במראה: אנסור מגחך בתשובה.

אתה פוקח עיניים.
מה השעה? אתה ממלמל. איזה יום היום?
יום שלישי. חמש ורבע.
בדרך הביתה, אני אומרת, ראיתי ניצנים על ענפי הסיגלון!
האם אתה שומע את פעמי האביב?
לא יאמן! אתה לוחש.
הוד כחלחל סוגר עליך כבועה, ספק חיוך מסתמן על שפתותיך ההדוקות,
ובעיניך גאווה שקטה. אנחנו מחליפים מבטים.
מה שאני מנסה לומר לך, ואתה לי, שזה לא הזמן למות,
בוודאי לא כשהניצנים בוקעים מתוך הענפים.
תמיד נשאר משהו לא גמור, משהו שנשאר לעשות,
עוד פריחה אחת, עוד חיבוק אחד,
אם רק יינתן לנו זמן וגם אנחנו עוד נעמוד חבוקים בחלון.
"הגיע זמן", אתה אומר, מצטט את צ'לאן,
"שיהיה זמן."

תשוב ומרוקן, אתה עוצם עיניים, דמום כמת.
אתה הולך ונעשה דק, הולך ומטשטש, נאסף אל תוכך.
לפנות ערב אתה נרדם. נשימותיך חלשות אך קצובות.
אני צועדת אל הים. סגול השקיעה אך זה נעלם.
רק לפני ימים מספר, לא, כבר חודשים מספר,
פסענו יחפים על החוף הזוהר, הפתוח, מתבוננים בגלים.
אין גלים זהים, הערת, מעולם לא היו.
ים של שעת שקיעה. מזח מושך אל אופק מפתה.
אורות של יפו מנצנצים במרחק.
רגע נצחי במציאות חלומית.
וכבר חלפו חודשיים מזמננו השאול.